

פורנוגרפיה, גברים ובגידות
פורסם ב"הארץ" מוסף שמנת 1 ינואר 2005

מאת: ד"ר חן נרדי מחבר "מים גנובים – על גברים ובגידות" מודן 1996

"למה אתה קורא לזה 'בגידה'?" שאלו אותי גברים כאשר ראיינתי אותם לספרי 'מים גנובים'. אחד מהם טען: "אני נאמן לאשתי, מפרנס, לא מבזבז כספים, הסקס שאני עושה מחוץ לנישואין, דווקא עוזר לי לשמור על הנישואין. יש לי סקס מסודר פעם בשבוע עם מישהי שאין לה כאבי ראש, ולא מזכירה לי שעוד לא הדחתי כלים כל פעם שאני רוצה מין".

רעיון ההפרדה בין מין לבין אהבה היה מאז ומתמיד חלק מהתרבות הגברית. אולם מעולם לא זכתה ההפרדה הזו ליחסי ציבור כה טובים כמו בדורנו. טכנולוגיית הוידאו אפשרה לפורנוגרפיה, שאינה אלא זנות מצולמת, לחדור לכל בית וקידמה את רעיון ההפרדה בין מין לבין אהבה באופן נרחב ביותר. הפורנוגרפיה משתמשת בגופה של האישה לצורך סיפוקו המיני של הגבר ובכך היא מפרידה בין אהבה ואינטימיות לבין סקס. בהיותה חלק מתרבות של מסחור הגוף - החל מסחר באיברים, סחר באברי האישה לפרסום מוצרים, וכלה בסחר בנשים וילדים לצרכי זנות – מעודדת אותנו הפורנוגרפיה להחליף ישן בחדש. לא צריך לתקן יחסים, אפשר פשוט להחליף אותם.

היא מלמדת גברים שיחסי מין הם בעצם יחסים בין אברי מין ולא בין בני האדם שמחזירים לאיברים הללו, ולכן אפשר להשתמש בגוף הנשי לצרכי סיפוק מיני בלבד. לכן, סבורים גברים רבים, "אם בת הזוג הקבועה לא 'נותנת' לי בתדירות ובצורה שאני רוצה, אז למה שלא אשלים את צרכי המיניים בחוץ?" הלך מחשבה כזה שולל את עצם המושג 'בגידה', ויוצר מכבסת מילים שבה מדברים על "סטוצים", "השלמת חסכים", "פלירטים" "יחסי מין מחוץ לנישואין", "הרפתקה", "התפרפרות", מילים שמלבינות את הכתם של הבגידה: מעילה קשה ביותר באמון בן/בת הזוג, טראומה קשה ליחסים הזוגיים.